

Elämä Herraa varten Room. 14:1-12

1. Hyväksykää uskossaan heikko joukkoon ne rupeamatta väittelemään mielipiteistä.
2. Toinen uskoo saavansa syödä kaikkea, mutta toinen, joka on heikko, syö vihanneksia.
3. Joka syö, **älkөөn halveksiko sitä, joka ei syö. Joka ei syö, älkөөn tuomitko sitä, joka syö, sillä Jumala on hyväksynyt hänetkin omakseen.**
4. Mikä sinä olet tuomitsemaan toisen palvelijaa? Oman isäntänsä edessä hän seisoo tai kaatuu - mutta kyllä hän pysyy pystyssä, sillä **Herra kykenee pitämään hänet pystyssä.**
5. Toinen pitää yhtä päivää toista parempana, toinen pitää kaikkia päiviä yhtä hyvinä. **Kukin olkoon omassa mielessään täysin varma.**
6. Joka kiinnittää huomionsa tiettyihin päiviin, tekee sen **Herran tähden.** Joka syö, syö Herran tähden, sillä hän **kiittää Juma-**

- laa.** Joka ei syö, on Herran tähden syömättä ja kiittää Jumalaa.
7. Eihän kukaan meistä elä itseään varten eikä kukaan kuole itseään varten.
8. Jos me elämme, **elämme Herralle.** Jos kuolemme, **kuolemme Herralle.** Elämme-pä siis tai kuolemme, **me olemme Herran omat.**
9. **Juuri sitä varten Kristus kuoli ja heräsi eloon, että hän olisi sekä kuolleiden että elävien Herra.**
10. Mutta miksi sinä tuomitset veljeäsi? Tai sinä toinen, miksi halveksit veljeäsi? Kaikki me **joudumme Jumalan tuomioistuimen eteen,**
11. onhan kirjoitettu: "Niin totta kuin minä elän, **sanoo Herra, jokainen polvi tulee notkistumaan- minun edessäni ja jokainen kieli tulee ylistämään Jumalaa."**
12. Meidän jokaisen on siis tehtävä **Jumalalle tili itsestämme.**

Elämän tarkoitus

Mikä on minun elämäni tarkoitus? Tätä kysyy jokainen ihminen jossain vaiheessa elämäänsä. Monelle kysymys on niin polttava, ettei hän suostu tekemään mitään ennen, kuin on löytänyt vastauksen. Mutta lukemattomat ovat myös ne ihmiset, jotka asiaa pohdittuaan eivät löydä vastausta ja lopulta kieltäytyvät ajattelemasta koko asiaa ja keskittyvät vain käsillä oleviin tehtäviinsä.

Monet ovat päätyneet siihen, että elämällä ei ole mitään suurempaa tarkoitusta. Heille riittää se, että he kykenevät viettämään mahdollisimman hauskaa ja viihteellistä elämää. Mutta kysymys nousee usein uudelleen pintaan, kun elämän vaikeudet, sairaudet ja tappiot lyövät vastaan. Jotkut taas ajattelevat, että elämällä ei varsinaisesti ole mitään tarkoitusta, mutta silti kukin voi valita itselleen hyväksi näkemänsä päämäärän. Heille itsemääräämisvalta on kaikki kaikessa.

Elämän tarkoitus kysymyksen taustalla on tiedostettu tai tiedostamaton taju siitä, että kuolema tulee ja se kykenee tuhoamaan tai turhentamaan lähes kaiken sen, mitä tarkoitukseksi on valittu.

Elämän tarkoituksen ehdot

Kysymys elämän tarkoituksesta liittyy laajempiin kysymyksiin koko luomakunnan maailmankaikkeuden tarkoituksesta. Jos ne ovat syntyneet sattuman oikusta ja tulevat tuhoutumaan lämpökuolemaan, niin yksityisellä pienellä ihmisellä ei liioin ole mitään todellista, pysyvää tarkoitusta. Oma henkilökohtaista elämän tarkoitusta ajattelevan on kyettävä osoittamaan, että se täyttää ainakin seuraavat ehdot ollakseen koko elämän tarkoitus:

1. Elämän tarkoituksen tulee olla niin käytännöllinen, että sitä voidaan tavallisessa arkielämässä myös toteuttaa.
2. Sitä täytyy voida myös toteuttaa jo tällä hetkellä. Ei siis riitä, että joskus tulevaisuudessa siihen päästään käsiksi.
3. Edelleen sen tulee olla sellainen, että se on myös mahdollista toteuttaa loppuun asti riippumatta siitä, kuinka pitkä tai lyhyt elämämme on.
4. Se ei saa olla pelkkä osatavoite, vaikka elämän kokonaistarkoitusta suoritettaessa voikin olla erilaisia osatavoitteita. Sen pitää siis jatkua senkin jälkeen, kun osatavoite on saavutettu. Jos esimerkiksi eräs osatavoitteeni oli perustaa Japaniin kristillisiä seurakuntia, se ei voi olla koko elämäni tarkoitus nyt, kun olen Suomessa eläkkeellä.
5. Elämän tarkoituksen täytyy olla niin kokonaisvaltainen, että sitä voi toteuttaa kaikilla elämän osa-alueilla. Kaikki tekeminen tulee voida suhteuttaa siihen.
6. Edelleen elämän tarkoituksen tulee olla sellainen, että kun vedän viimeisen henkäyksen, olen suorittanut sen loppuun. Toisaalta vielä minuuttia ennen kuolemaani minun on täytynyt voida toteuttaa sitä.

Onnellisuuden tavoittelu

Jos nämä ehdot on täytetty, voin joka hetki iloita siitä, että nytkin tekemiseni ja olemiseni palvelee suurta päämäärääni vähän samaan tapaan, kuin timpuri voi yhtä naulaa lyödessään iloita, että se palvelee koko rakennuksen valmistumista.

Koska elämän tarkoitukseksi sopivan asian ehdot ovat näin tiukat, ei ole aivan helppoa löytää sellaista. Esimerkiksi onnelliseksi tuleminen ei riitä, sillä todellisen tarkoituksen täytyy olla sellainen, jota voin palvella silloinkin, kun elämäni on kaikkein onnettominta. Itse asiassa onni ei voi toimia tavoitteena siksi, että se on sivutuote. Jos sinulla on päämäärä, voit tulla onnelliseksi eikä päinvastoin.

Herraa varten

Vaikka tässä jaksossa lukua 14 Paavali ensisijaisesti käsittelee niin sanottuja ehdonvallan kysymyksiä eli sellaisia asioita, joissa samaan Jeesukseen ja samaan Raamatun ilmoitukseen pitäytyvillä uskovilla ihmisillä on erilaisia käsityksiä ja erilainen omantunnon sisällytys, hän tulee samalla antaneeksi vastauksen kysymykseen elämän tarkoituksesta jakeissa 7-9:

Eihän kukaan meistä elä itseään varten eikä kukaan kuole itseään varten. Jos me elämme, elämme Herralle. Jos kuolemme, kuolemme Herralle. Elämmepä siis tai kuolemme, me olemme Herran omat. Juuri sitä varten Kristus kuoli ja heräsi eloon, että hän olisi sekä kuolleiden että elävien Herra. (7-9)

Mikä on siis se tarkoitus, joka täyttää edellä antamamme ehdot? Elämä Herralle. Itse asiassa kysymys, *mikä* on elämän tarkoitus, muuttuukin nyt muotoon, **kuka** on elämän tarkoitus. Jumalan kunnia, eläminen Herraa Jeesusta varten, Hänen nimensä kirkastaminen on elämän tarkoitus.

Kun ihminen tekee kynän, hän tekee sitä varten, että ihminen voisi käyttää sitä. Kun Jumala loi ihmisen ja laajemmin luomakunnan, Hän teki sen sitä varten, että Hän itse voisi käyttää häntä ja sitä omaksi kunniakseen. Me emme kuulu itsellemme vaan Jumalalle, joka on meidät luonut ja vielä senkin jälkeen, kun lankesimme syn-

tiin, palautti meidät yhteyteensä Jeesuksen ristinkuoleman ja ylösnousemuksen kautta.

Uskova elää Herralle, mutta vielä enemmän. Hän myös kuolee Herralle. Paavaliin liittyen Luther lausui: ”On yhdentekevää, miten minulle käy, vaikka joutuisin kadotetuksi, kunhan vain Jumalan kunnia kirkastuisi.” Paavaliin kirjoitti:

”Minä sanon totuuden Kristuksessa, en valehtele - sen todistaa minulle omatuntoni Pyhässä Hengessä - että minulla on suuri murhe ja jatkuva tuska sydämessäni. Minä soisin itse olevani kirottu pois Kristuksesta veljieni hyväksi, jotka ovat sukulaissiani lihan puolesta.” (Room. 9:1-3) tai *”En kuitenkaan pidä henkeäni minkään arvoisena, kunhan vain vien päätökseen juoksuni ja Herralta Jeesukselta saamani palvelutehtävän: julistaa Jumalan armon evankeliumia.”* (Ap.t. 20:24) Molemmat näkivät kirkkaasti, että heidän elämänsä kuuluu Jumalalle ja he elivät Herraa varten sekä ajassa että myös kuolemassaan.

Kuolemahan merkitsee uskovalle pääsyä kotiin Herran luokse. Lopullisen ylösnousemusruumiin osallisuus odottaa häntä Jeesuksen toisessa tulemisessa. Uuden taivaan ja uuden maan kirkkaudessa hän jatkaa elämää Herraa varten ihmeellisessä ylistyspalveluksessa.

Ehdot täyttyvät

Täyttääkö nyt Herran kunniaksi eläminen edellä asettamamme elämän tarkoituksen ehdot? Kyllä, sillä Herralle eläminen on käytännöllistä, sitä tehdään puheella ja rakkauden palvelulla, jopa syöminen ja juominen voidaan tehdä Jumalan kunniaksi levosta puhumattakaan. Edelleen sitä voidaan toteuttaa juuri nyt ja myös elämämme viimeisinä minuutteina. Voimme viimeiseen hengenvetoon asti elää Herralle ja jopa kuollakin Herralle. Mutta juuri sillä hetkellä, kun kuolemme ja pääsemme Herran luokse, olemme myös saaneet päätökseen tehtävän, joka meille ajassa annettiin. Viimeiseen hengenvetoon voimme rukoilla ja säteillä Jeesukselle. Lisäksi Herraa varten eläminen sisältää kaiken elämässämme: unen ja levon, yksin olon ja perheen, aterioinnin, opiskelun, työnteon, virastokäynnit, kyläilyt, juhlat, harrastukset jne. Kaikissa niissä voimme kirkastaa Jumalan kunniaa, mutta emme omassa voimassamme vaan Pyhän Hengen avulla. Siksi uskova pyrkii tekemään kaikki arkisimmatkin asiansa niin kuin Herralle eikä vain itsellemme tai toisille ihmisille.

Kaikkien tehtävien arvo ja merkitys määräytyy siitä, kenelle me niitä teemme, eikä siitä, mitä me teemme. Kun teemme kaiken suurenmoiselle Herrallemme, loistamme ympärillemme todistusta Hänestä. Olemme maailman valo. Olemme tässä maailmassa juuri sitä varten. Se on elämää Kristuksen rakkaudessa. Kaikki ajallinen elämämme saa myös iankaikkisuus merkityksen.

Välttämätön ehto

On selvää, että tätä tarkoitusta toteuttaaksemme meidän opittava tuntemaan Jeesus. Lisäksi meidän tulee vaeltaa puhtaalla omalla tunnolla: *”Käskymme päämääränä on rakkaus, joka tulee puhtaasta sydäimestä, hyvästä omastatunnosta ja vilpittömästä uskosta.”* (1. Tim 1:5) Meidän tulee myös taistella syntiä vastaan, sillä elämässämme ei saa olla mitään sellaista, joka ei kuuluisi Herralle. Edelleen tarvitsemme Herran antamaa käytännöllistä johdatusta, niin että askel askeleelta seuraisimme Herran tahtoa. Hän antaa joka askeleelle uuden voiman ja sydämen rauhan, kun kuljemme Hänen suunnitelmassaan.

Jeesuksen herruus

Uskovan elämässä Jeesuksen herruus tarkoittaa ei vain sitä, että saamme tehdä kaiken elämässämme Häntä varten, vaan myös sitä, että Hän saa päättää kaikista elämämme asioista, niistäkin, jotka saattavat tuottaa meille tuskaa ja ahdistusta. Hänen herruutensa merkitsee myös sitä, että Hän johdattaa omiaan niin suurissa kuin pienissäkin asioissa. Se merkitsee myös meille vastuullisuutta. Jokainen uskovanakin joutuu tekemään lopullisen tilin vaelluksestaan tässä ajassa. *Meidän jokaisen on siis tehtävä Jumalalle tili itsestämme. (12)* Siksi meidän kannattaa vielä täällä ajassa kulkiessamme miettiä, millainen tulee tilinteko olemaan meidän itse kunkin kohdalla. Saammeko kuulla Herralta sanat: *"Sinä hyvä ja uskollinen palvelija! Käy Herrasi iloon!"*

Uskovan ei kuitenkaan tarvitse pelätä tuomiota toisin kuin pelastuksesta osattomat, sillä hänellä on Kristuksen lahjavanhurskaus pukunaan eikä siksi hänen syntejään tuomiolla muisteta. Sen sijaan kadotukseen menijät joutuvat tuomiolla vastaamaan kaikista synneistään ja saavat niistä täysin oikeudenmukaisen rangaistuksen Jumalan pyhässä tulessa. Siksi viimeisellä tuomiolla heidänkin on pakko tunnustaa saavansa pelkkää oikeutta ja antaa siksi kunnia yksin Herralle, jonka ristin uhri ei heille kelpannut:

"Niin totta kuin minä elän, sanoo Herra, jokainen polvi tulee notkistumaan- minun edessäni ja jokainen kieli tulee ylistämään Jumalaa."

Viimeisen tuomion tarkoitus on poistaa lopullisesti synty kaikkialta Jumalan maailmankaikkeudesta. Taivaassa ei ole syntiä, mutta kadotuksessakaan ei ole enää mitään syntiä, pelkkää oikeudenmukaisen tuomion toimeen panemista. Viimeisellä tuomiolla kaikki maailmassa tapahtunut vääryys käsitellään, kaikki vääryyttä kärsineet saavat oikeutta ja vääryyden tekijät rangaistuksen. Tuomio tulee olemaan Jumalan oikeudenmukaisuuden riemuvoitto. Siksi Jumala saa siitä ylistyksen.

Veljien halveksiminen tai tuomitseminen

Viimeisen tuomion ja tilinteon taustaa vasten Paavali käsittelee luvussa niin sanottuja adiafora-kysymyksiä, ehdonvallanasioita eli asioita, joissa samaan Herraan uskoviilla on erilaisia käsityksiä ja erilaista omantunnon sisältöä. Niissä ei kuitenkaan ole kysymys pelkästään mielipide-eroista tai erilaisesta Raamatun tulkinnasta, vaan asioista, jotka koskettavat uskovan omaatuntoa. Uskovien välillä ei pitäisi olla mitään käsityseroja niistä asioista, jotka Jumalan sana Raamattu selkeästi sanoo synneiksi. Esimerkiksi varastaminen on aina syntiä silloinkin, kun joku uskova ei sitä vielä synniksi näkisikään. Monet saattavat pitää työnantajan työajan pientä käyttöä omiin asioihin mitättömänä asiana, mutta se on varastamista, vaikka uskovan omaatunto olisi asiassa paatunut tai hän ei vielä vasta uskoon tullessa ole havahtunut sitä syntinä pitämään.

Ehdonvallan asioista Raamattu ei anna selkeää ilmoitusta. Sellaisena Paavali käsittelee muun muassa epäjumalille uhratun lihan syömistä ja tiettyjä muita ruokia tai juomia. Niitä voivat olla tietyt tavat, pukeutuminen, poliittiset näkemykset, osallistuminen tiettyihin seremonioihin kuten häät ja hautajaiset, joita pidetään ei-kristillisessä ympäristössä sekä tiettyjen päivien ja juhla-aikojen viettäminen.

Paavali tekee nyt eron heikkojen ja vahvojen uskovien välillä. Heikoilla hän tarkoittaa sellaisia uskovia, joilla on hyvin ahdas ja tiukka käsitys siitä, millaisia asioita hän voi tehdä ja mitä ei. Suomalaisessa kontekstissa pietistejä voitaisiin pitää noina heikkoina veljinä, kun heidän omatuntonsa ei salli heidän katsella TV:tä tai käydä teatterissa tai tanssiaisissa tai kun he eivät ehota itseään, juo alkoholia jne. Näille heikoille uskoville tällaiset asiat ovat aitoja syntejä, joista heidän omatuntonsa nuhtelee heitä ja joista he joutuvat tekemään myös parannusta Herran kasvojen edessä. Kysymys ei siis ole heille vain mielipiteestä vaan siitä, että tekevätkö he syntiä vai ei. Heille synnissä jatkaminen on pelastuskysymys. Siksi tätä kysymystä ei pidä uskovien keskuudessa vähätellä.

Vahvat uskovat ovat taas sellaisia, joilla on avara näkemys kaikesta ympärillään olevasta neutraalista kulttuurista. He osallistuvat moniin tapahtumiin ja nauttivat Jumalan antamista lahjoista ilman omantunnon vaivoja kiitollisena Jumalan hyvistä lahjoista. Heillä on kiusaus halveksia ahtaamman omantunnon omaavia ja päin vastoin heikoilla on kiusaus tuomita heitä liian liberaalista suhtautumisesta asioihin.

Siksi Paavali kirjoittaa molemmille varoituksen:

Hyväksykää uskossaan heikko joukkoonne rupeamatta väittelemään mielipiteistä. Toinen uskoo saavansa syödä kaikkea, mutta toinen, joka on heikko, syö vihanneksia. Joka syö, älköön halveksiko sitä, joka ei syö. Joka ei syö, älköön tuomitko sitä, joka syö, sillä Jumala on hyväksynyt hänetkin omakseen. Mikä sinä olet tuomitsemaan toisen palvelijaa? Oman isäntänsä edessä hän seisoo tai kaatuu - mutta kyllä hän pysyy pystyssä, sillä Herra kykenee pitämään hänet pystyssä. Toinen pitää yhtä päivää toista parempana, toinen pitää kaikkia päiviä yhtä hyvinä. Kukin olkoon omassa mielessään täysin varma. Joka kiinnittää huomionsa tiettyihin päiviin, tekee sen Herran tähden. Joka syö, syö Herran tähden, sillä hän kiittää Jumalaa. Joka ei syö, on Herran tähden syömättä ja kiittää Jumalaa. (1-6)

On huomattava, että uskovan kasvun myötä omantunnon sisällitys saattaa muuttua. Sellainen asia, joka oli todellinen synti heikolle uskovalle saattaa myöhemmin osoittautua asiaksi, jota hän voi tehdä. Muistan erään koulutoverini lukioajalta. Hän oli erinomainen telinevoimistelun harjoittaja. Voimistelun opettaja antoi hänelle erityiskoulutusta, koska hänessä oli aineksia Suomen mestaruuteen asti. Mutta sitten hän yhtäkkiä lopetti kaikki harjoitukset ja ilmoitti tulleensa uskoon. Ympäristö ihmetteli kovin hänen ratkaisuaan, mutta hän piti päätöksestään tiukasti kiinni. Pari vuotta myöhemmin tavatessani kysäisin, mitä hänen urheiluharrastukselleen kuuluu ja hän vastasi: "Harjoittelen omaksi ilokseni." Sitten hän selitti: "Minun oli pakko uskoon tullessa lopettaa, koska voimistelusta oli tullut minun epäjumalani. Mutta nyt se ei sitä enää ole, joten voin urheilla." Siksi meidän on sekä omassa elämässämme että muiden uskovien kohdalla antaa aikaa Herran pyhittää ja kasvattaa meitä.

Edelleen on tärkeää, että näemme, että heikot ja vahvat uskovat ovat aivan samalla tavalla Herran omia ja Herra itse vastaa siitä, että he pysyvät uskossa ja pääsevät perille kirkkauden valtakuntaan: *Herra kykenee pitämään hänet pystyssä*. Siksi ehdonvallankysymyksissä ei pidä ruveta väittelemään uskovien kesken. Toisaalta Paavali korostaa, että *kukin olkoon omassa mielessään täysin varma*. Vaikka käsitykset saattavat muuttua, niiden ei välttämättä tarvitse muuttua. Ahtaan tulkinnan pietisti saa olla täysin varma siitä, että Kristuksen vanhurskauden tähden kelpaa sellaise-

naan Jumalalle ilman että hänestä tarvitsi tulle avarampaa kristittyä. Uskovan kilvoitus lepää Kristuksessa, joka on jokaisen pelastuneen Herra:

Juuri sitä varten Kristus kuoli ja heräsi eloon, että hän olisi sekä kuolleiden että elävien Herra. (9) Suhteemme toisiinsa perustuu suhteeseemme itse Herraan, siksi meidän tulee oppia katselemaan toisiamme Herran silmilaseilla.

Pastori Itoon äidin pelastuminen

Pastori Ei'ichi Ito oli perheensä vanhin lapsi, jonka velvollisuudeksi katsottiin huolehtia ikääntyvistä vanhemmistaan. Mutta koska äiti asui pitkään nuoremman veljen luona, koska Ito itse oli seitsemän vuotta Kiinassa lähetystyössä. Sodan jälkeen vanhimpana poikana hän katsoi oikeaksi ottaa äitinsä asumaan luonaan. Äiti asetti tulolleen kuitenkin ehdon:

”Jos saan tuoda mukamani buddhalaisen kotialttarin, tulen luoksenne asumaan.”

Tietysti äidin asettama ehto herätti Itoossa huolta, mutta hän koki Jumalan johdatuksena sen, että äiti tulisi hänen luokseen. Ellei hän ottaisi äitiä vastaan, äidillä ei olisi ehkä mahdollisuutta päästä osalliseksi pelastuksesta. Rukoiltuaan yhdessä vaimonsa kanssa he päättivät ottaa äidin vastaan aivan sellaisena kuin hän oli ja hyväksyen hänen ehtonsa. Niin äiti asettui asumaan pappilan yläkertaan.

Mutta kun heille tuli seurakunnan jäseniä kylään, yläkerrasta saattoi kuulua buddhalaisen kotialttarin edessä tapahtuviin palvontamenoihin kuuluvia kellon kilahduksia ja suitsukkeiden savu levisi alakertaan asti, tilanteet olivat kiusallisia. He saivat osakseen myös kritiikkiä. Olihan ennenkuulumatonta että kirkon pappilaan tuodaan buddhalainen kotialttari.

Mutta 1800 luvun loppupuolella syntyneenä äidillä oli tiukka käsitys velvollisuuksien noudattamisesta. Koska hän sai poikansa kotona ylläpidon, hän katsoi velvollisuudekseen osallistua myös seurakunnan tilaisuuksiin kuten rukouspiiriin. Hän lähti tiettyjä asioita hoitamaan muutamaksi päiväksi nuoremman poikansa luokse ja palasi sitten takaisin kirkolle. Huomattuaan eron kahden poikansa perheiden välillä, hän alkoi säännöllisesti osallistua myös jumalanpalveluksiin.

Eräässä jumalanpalveluksessa saarnateksti oli Luukkaan 12. luvun vertaus rikkaasta maanviljelijästä. Jakeet 20-21 koskettivat äitiä syvästi:

”Jumala sanoi hänelle: 'Sinä mieletön! Tänä yönä sinun sielusi vaaditaan sinulta pois. Kenelle sitten joutuu se, minkä sinä olet hankkinut?' Näin käy sen, joka kerää aarteita itselleen mutta jolla ei ole rikkautta Jumalan luona.”

Äiti teki rukoillen parannuksen, uskoi Jeesukseen ja pelastui. Siitä eteenpäin äiti vietti siunattua uskonelämää toistakymmentä vuotta. Kaikkia tapaamiaan ihmisiä hän kutsui mukaan jumalanpalveluksiin kertoen, että siellä saisi suuren siunauksen osakseen. Kauppalan asukkaat alkoivatkin lopulta kutsua häntä ”kirkon isoäidiksi.” Hän sai johtaa monia seurakunnan yhteyteen.

Ihmisen vastaanotto sellaisena kuin hän on, ei suinkaan ole helppoa. Niin tekemällä pastori Ito ja hänen vaimonsa saivat voitetuksi äidin Jumalan valtakuntaan. He eivät itse tietenkään buddhalaisella kotialttarilla rukoilleet, vaan halusivat tehdä niin kuin Paavalia (1. Kor. 9:19-22):

”Vaikka olen riippumaton kaikista, olen tehnyt itseni kaikkien palvelijaksi voittaakseni mahdollisimman monia. Juutalaisille olen ollut kuin juutalainen voittaakseni juutalaisia. Lainalaisille olen ollut ikään kuin lainalainen voittaakseni lainalaisia, vaikka itse en olekaan lainalainen. Ilman lakia oleville olen ollut kuin olisin ilman lakia voittaakseni ilman lakia

olevia, vaikka en olekaan ilman Jumalan lakia, vaan olen Kristuksen laissa. Heikoille olen ollut heikko voittaakseni heikkoja. Kaikille olen ollut kaikkea pelastaakseni edes muutamia.” (1950)

Entä sinä?

Miten sinä selviät, kun joudut Jumalan edessä tilille elämästäsi? Ketä varten olet sen viettänyt? Ellei sinulla ole asiasta varmuutta, käänny tänään Herran puoleen, tunnusta syntisi ja syntisyytesi, pyydä armoa ja anteeksiantamusta vedoten siihen, että Jeesus kuoli ristillä sinunkin sijaisnasi ja on siksi valmistanut sinulle täydellisen anteeksiantamuksen. Niin sinun ei tarvitse pelätä viimeistä tuomiota ja saat omistautua elämään täysillä Herraa Jeesusta varten.

Entä sinä, joka jo tunnet Jeesuksen omana Vapahtajanasi ja Herranasi? Miten sinä suhtaudut toisiin uskoviin, joiden puolesta myös Jeesus on antanut henkensä heidät pelastaakseen. Halveksitko tai tuomitsetko veljiä tai sisaria, jotka palvelevat samaa Herraa kuin sinäkin. Ehkä sinunkin tulee tänään tehdä parannus vääristä asenteistasi ja ottamaan toinen toisemme vastaan veljinä ja sisarina.